

Jag blundar och ber

ALEX
AHNDÖRIL

Jag blundar och ber

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

»Besättningen och samtliga trehundra sextiotvå passagerare befaras omkomna i en flygolycka i Rumänien. Ett fullsatt passagerarplan från Ankara på väg till Hamburg förlorade höjd trettio minuter efter start och störtade i närheten av Bicasravinen i nordöstra delen av Rumänien. Flygplanet var en Boeing 747 och tillhörde det tyska flygbolaget Lufthansa. UD meddelar att det fanns fem svenska medborgare ombord.«

*

»En svensk flicka har mirakulöst hittats vid liv efter flygolyckan i Rumänien. Enligt räddningspersonal på plats fördes hon på söndagsmorgonen med helikopter till sjukhuset i Timisoara. Hennes tillstånd uppges vara mycket kritiskt.

Räddningsarbetet pågår fortfarande i den otillgängliga Bicasravinen, men förhoppningarna att hitta fler överlevande är mycket små.«

ett

Julia Stark satt mitt emot sin exman Sidney Mendelson vid ett bord på restaurang Ekstedt i Stockholm och drack lite av vinet i väntan på nästa servering.

Små solstormar av varmt ljus stöttes sprakande ut över väggar och golv från den brinnande björkveden i eldstaden.

För två veckor sedan bad Julia för första gången någonsin Sid om hjälp med ett uppdrag. Han tog ledigt från sitt jobb på Norrmalmspolisen och följde henne upp till Västernorrlands skogar.

Julia slog vad med Sid om att hon skulle lösa fallet vid Mannheim på fyra dagar. Det skedde i ett slags lekfullt övermod. Hon förhastade sig och begick flera stora misstag som fortfarande gjorde henne generad.

Men i slutändan vann hon trots allt vadet.

Det var skälet till att Sid bjöd henne på middag denna kväll.

Julia fantiserade om att han skulle vilja bli hennes kollega, kanske till och med partner i Stark detektivbyrå, men hade ännu inte haft modet att fråga honom.

Det här var första gången de gick på restaurang ihop sedan de skiljdes för tre år sedan och Julia kämpade för att vara helt närvarande, försökte njuta av dessa timmar och upprepade för sig själv att inte begära någonting mer, men sedan hände det förstås ändå.

– Skulle du kunna tänka dig att äta middag med mig igen?
hörde hon sig själv säga.

Han lyfte blicken mot henne och hon ångrade sig genast när hon tyckte att hon såg en tvekan i hans ögon.

– Då och då, tillade hon, jag menar ingenting mer, men ...

– Gärna, sa han och la sin varma hand över hennes.

– Du behöver inte om du inte ...

– Men jag vill, avbröt han mjukt.

– Och en sak till ... om jag skulle behöva hjälp igen professionellt?

– Vi får se, log han.

Hans svar fick tårarna att stiga i hennes ögon och hon var på väg att säga någonting oövertänkt när hennes telefon plingade till i väskan. Julia mumlade förlåt, tog upp mobilen, läste meddelandet och tittade upp.

– Du känner till skådespelerskan Bianca Salo? frågade hon.

– Det är klart, jag såg henne som Puck för inte alls länge sen, svarade han. Vad är det med henne?

En värme spred sig i Julias bröst och hon kunde inte hindra sig själv från att le brett.

– Hon vill anlita Stark detektivbyrå.

– Säger hon varför?

Julia nickade.

– Hon skriver att hennes döde fästman stalker henne.

- Okej, sa han dröjande. Det låter lite ...
 - Jag vet.
 - Som riktig paranoia ... en paranoid psykos eller nåt åt det hållet.
 - Jag vet, men om det inte är det, tänk efter, sa hon leende.
- De tystnade och tackade dämpat när servitören kom in med fat med sotad piggvar och sockerärter på en arkimedisk spiral av apelsinsås.

*

Augustinatten var mörk när de lämnade restaurangen. Regnet hade upphört medan de åt, men gatorna var blanka och luften frisk och full av syre.

Julia höll som alltid Sid under armen och stödde sig mot kätten med sin fria hand medan de korsade Östermalmstorg.

Hon brukade skoja om att hon faktiskt såg ganska bra ut så länge det inte blåste, men med honom hade hon alltid känt sig vacker oavsett väder.

Julia var trettiofyra år, hade rödblonda ögonbryn, mörkgröna ögon och rak näsa. Hon dolde alltid det kraftiga ärrät över ena kinden med håret, men om en vindby råkade svepa undan det från ansiktet lät hon det ske.

De stannade för några bilar som passerade på Sibyllegatan.

En man som stod i dunklet på trappan upp mot kyrkogården fångade Julias blick. Det susade till av ångest i hennes mage när hon tyckte sig se att han plutade ledset med underläppen och ritade rinnande tårar med pekfingret från ena ögat nerför kinden.

Julia drog med sig Sid snett över gatan för att han inte skulle se mannen.

Hon försökte intala sig att det bara var inbillning.

När Julia var arton år gjorde en journalist på en kvällstidning ett reportage om hur lyxigt hon levde på skadestånd och arv.

Samma dag monterade någon på sociala medier ihop en bild på Julia när hon sörjde sin familj med en annan bild där hon skrattade och skrev »två sekunder senare«.

Hundratals mer eller mindre fantasifulla varianter på detta montage reflekterades vidare över världen och denna meme blev på kort tid viral, för att sedan försvinna igen, som en leksak man tröttnat på.

Men Julia hade inte glömt hur steget från ett elakt skämt till hat och direkt förföljelse varit så fruktansvärt kort.

Påståendena om att hon alltid spelade ledsen när någon tittade, men festade och levde livet så fort man vände ryggen till, gjorde fortfarande ont.

Under dessa veckor blev Julia en symbol för hyckleri. Hennes ledsna ansikte kombinerades med politiker som talade om klimatpåverkan eller religiösa ledare som hävdade alla människors lika värde.

Trots att det hade gått så många år undvek Julia fortfarande sociala medier och kunde ibland drabbas av en självmedveten rädsla när hon råkade skratta i offentliga rum.

Nu gick hon bredvid Sid på Storgatan och lyssnade på hans entusiastiska jämförelse mellan jazzpianisterna Bill Evans och Esbjörn Svensson.

Genansen och obehaget hade runnit av henne.

Hon försökte gå långsamt för att dra ut på stunden och vilade huvudet mot hans axel som om hon blivit trött.

– Hur är det? frågade Sid.

– Bra, sa hon lågt.

Deras steg och käppens mjuka dunsar ekade mellan husen. Tillplattade kartonger och filtar låg i en port.

– Jag tyckte att det var jättetrevligt att ses i kväll, sa hon.

– Det tyckte jag också, sa Sid lågt.

Kring stolpen vid övergångsstället hängde ett trasigt cykelhjul i sitt kabellås. På baksidan av vägmärket satt som vanligt ett klistermärke på ett vaksamt rådjur.

De korsade gatan och svängde ner mot vattnet. I ett fönster stod en man bakom en spetsgardin och tittade på dem.

Promenaden hade gärna fått fortsätta hela natten, men nu stod de redan utanför Julias port på Styrmansgatan 15.

En hårttest föll fram över hennes panna och hon strök den bakom örat, stödde sig mot käppen och lyfte ansiktet.

När hon blickade in i Sids varma ögon kände hon hur det stramade i halsen av känslor.

Julia tänkte på hur de brukade kyssas på den tiden de var gifta, hur oväntat varma och mjuka hans läppar var och hur hon älskade att känna den lilla randen av skäggstubb precis under munnen där han ofta missade att raka sig.

– Du ser ut som när du ville få en kyss förr i tiden, log Sid.

– Men sluta, sa hon lite för defensivt.

– Jag menade bara att ...

– Vad då? avbröt hon.

– Jag försökte förklara det ... att jag mindes hur du brukade vända upp ansiktet och pluta med munnen.

– Jag har inte plutat, sa hon. Vad pratar du om?

– Jag sa ...

– Det låter som att du har fått en släng av paranoia för att jag ska ...

– Julia, snälla, avbröt han. Jag sa inte att du ville bli kysst nu, jag sa bara att du såg ut som ...

– Bra, avslutade hon.

Sid la pannan i veck och såg på henne.

– Vad händer?

– Jag vill bara vara tydlig, svarade hon och ryckte på axlarna.
– Okej.
– Å andra sidan tycker jag inte att det är konstigare att få en kyss av sin exman än att bli stalkad av en död fästman, skojade hon.

Sid skrattade, kysste henne på pannan, sa god natt och gick ner mot Strandvägen. Julia log fortfarande när hon vände ryggen mot honom trots att hon bara kände sig ledsen.

Hon öppnade porten, gick en halv trappa upp, drog efter andan, hittade dörrnyckeln i sin väska, förde in den i låset, vred den ett varv, gick in och stängde efter sig.

Hon stannade i hallens mörker och blundade. Käppen föll slamrande i golvet och sedan blev det tyst igen.

Ensamheten som drog genom hjärtat var alltför välbekant, den skulle aldrig släppa taget om henne, hon hade mött den för tidigt i sitt liv.

En långsam kamerablixt lyste upp minnet av de fyra kistorna i koret.

Högt uppfifrån såg hon en flicka sitta ensam längst fram i kyrkan. På stengolvet i mittgången låg två kryckkäppar.

Telefonen ringde i Julias väska.

Hon petade av sig skorna, gick in och fick av sig kappan, lät den falla till golvet bakom sig, fortsatte in i köket och svarade.

– Hallå? hördes en försiktig röst. Jag heter Bianca Salo, jag har försökt komma i kontakt med dig.

– Ja, jag läste ditt meddelande och tänkte ringa i morgon, förklarade Julia och startade mobilens inspelningsfunktion.

– Förlåt att jag stör på kvällen, men ...

– Det är ingen fara, sa Julia.

Kvinnan snyftade till och det lät som om hon gick över ett knarrande golv och öppnade och stängde en dörr. Hennes

andetag var upprörda och när hon fortsatte tala hörde Julia en liten spricka av hysteri i rösten.

– Jag ... jag vågar inte gå hem, sa Bianca. Jag är kvar i logen på teatern ... med en vän, men hon måste gå snart, jag vet inte vad jag ska göra.

– Vill du berätta vad det är som har hänt? frågade Julia och satte sig på en av köksstolarna.

– Visst var det du som löste fallet med porslinsbarnen?

– Ja.

– Jag kommer ihåg, jag läste om det, det var helt otroligt, sa Bianca.

– Tack.

Kvinnan som var tillsammans med Bianca i logen sa någonting och en galge klirrade mot en klädstång.

– Tror du att ... du kan hjälpa mig? frågade Bianca.

– Vad vill du ha hjälp med?

– Det här kommer att låta galet, men jag är inte galen, du kommer att tro att jag har jagat upp mig för ingenting, jag menar, om det ändå vore så, men det här är på riktigt, för jag är inte psykiskt sjuk, sa Bianca och svalde hårt.

– Ta din tid, sa Julia vänligt.

– Jag tror att jag har en stalker och ... jag önskar att jag kunde säga att jag överdrev för att få dig intresserad, men det är mitt ex, Nicolás.

Rösten tystnade och Julia hörde henne viska någonting.

– Du skrev att han är död, sa Julia långsamt.

– Det är han ... han är död, svarade Bianca som om hon försökte övertyga sig själv.

– Varför tror du att han stalkar dig?

– För att jag såg honom, han var inne i mitt sovrum i natt, när jag vaknade ... du fattar, jag kan inte gå hem.

– Är du säker på att det inte var en dröm?

– Jag förstår hur det låter, men han tog med sig sina manschettknappar, de låg i en skål på min byrå, berättade hon.

– Blev du rädd?

– Det låter kanske inte så farligt, svarade hon och tog ett darrande andetag. Men det var en sak till som hände ... Innan han tog knapparna drog han fingret, du vet, som ett snitt rakt över halsen.

– Ser du det som ett dödshot?

– Jag vill inte tänka på det, jag får inte ihop det här, sa hon.

– Vad skulle Nicolás ha för motiv att stalka dig? frågade Julia.

– Jag vet inte, men ... jag har ju gått vidare med mitt liv, har nya relationer.

– Var bor du?

– Vid Nytorget, men jag kan inte gå hem ... och jag kan inte stanna här, för jag tror att han har varit här också, inne i min loge, i torsdags ... nån hade tänt eld på min klänning ... jag kände lukten efter föreställningen och såg det när jag bytte om.

– Vad heter din vän som är på teatern med dig just nu? frågade Julia.

– Regina.

– Kan du sova över hos henne?

– Inte i kväll, det funkar inte, sa Bianca.

Julia hörde en kvinna tala med vänlig röst i bakgrunden.

– Okej, så här, började Bianca förklara. Hon hinner köra mig hem om vi åker direkt ... och jag kan vänta på 7-Eleven snett över torget om du kommer och tittar så att inte Nicolás är inne i min lägenhet, annars vet jag faktiskt inte vad jag ska göra.

Av Alex Ahndoril har tidigare utgivits:
Jag kommer att hitta nyckeln 2023

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-080220-2

© Alex Ahndoril 2024

Utgiven enligt avtal med Salomonsson Agency

Citaten ur Shakespeares *Macbeth*

i översättning av Göran O. Eriksson

OMSLAGSILLUSTRATION Ola Larsson

OMSLAGSFORMGIVARE Miroslav Šokčić

TRYCK ScandBook, EU 2024